

MOSSÈN GENÍS BALTRONS (1932-2014)

La tarda del divendres 17 d'octubre, el presbiteri de la Catedral de Girona mostrava una austera nuesa. El baldaquí i l'ara de la consagració de la Catedral romànica mostraven, l'un, la seva riquesa material i iconogràfica, i l'altre, les línies nítides del seu dibuix. En un esglaonament jeràrquic, el retaule de plata, bellíssim, i la simplicitat ferrenya de la cadira de Carlemany coronaven la buidor del presbiteri originari. L'escenari traspuava, des del mateix ambó de les lectures, el gust i la sensibilitat de mossèn Genís Baltrons. Ell mateix hi havia intervingut d'una manera directa i havia inspirat alguna de les decisions, com també havia establert com volia que fos la cerimònia del seu funeral. Sempre amb una certa ànima d'arquitecte, en el cas del presbiteri es va deixar portar pels grans professionals que se'n cuidaven.

El bisbe de Girona, Francesc Pardo, va fer esment, amb citacions llargues, de la carta de comiat del mossèn als seus escolans que havien abandonat les seves feines per reprendre, davant del mestre, l'acompanyament litúrgic que tan bé els havia ensenyat. Una carta plena de recomanacions i d'espiritualitat que els escolans guardaran, cadascú, en la seva intimitat com un llegat propi.

Es tancava, així, una trajectòria que havia començat a Blanes el 5 de febrer de 1932. Després dels estudis al Seminari i de la seva consagració sacerdotal el 8 de juliol de 1956, es va traslladar a Roma per fer estudis al Pontifici Institut d'Arqueologia Sagrada. L'art i la litúrgia van esdevenir dues de les seves passions constants i l'alenada del Concili Vaticà II li va permetre traslladar, al terreny concret i pràctic, la seva manera de concebre les celebracions, pensades sempre per mostrar en la seva simplicitat una solemnitat natural; i una explicació històrica i racional de determinats ritus (l'encens, l'aigua...) molt directament lligats a problemes pràctics i molt planers de la vida comunitària de l'Església. Aquests coneixements els va traslladar als treballs de la Comissió d'Art Sacre (des de 1961) i a l'adaptació litúrgica de moltes esglésies de la diòcesi que, en els seus altars major, mostren la sensibilitat, el gust i l'estètica de mossèn Genís. Però on excel·lia en totes aquestes qüestions era a la Catedral de Girona, acompanyant el mestre de cerimònies mossèn Teixidor, de qui va esdevenir, el 1959, mestre auxiliar.

Els ornaments, casulles i albes, els vasos sagrats, les imatges, la disposició dels altars majors eren objecte d'una cura atentíssima, d'una estètica afinada, amb molt poques concessions. Les formes i els gestos predominaven per damunt de l'artificiositat recargolada i barroca. Traslladava aquest gust a la vida quotidiana. A la seva forma de vestir, de comportar-se, de presentar-se, a l'ordenació de casa seva, a la formalitat en el menjar, en l'ús de les flors i de les plantes per acompanyar, amb inspiració vegetal, els espais mancats d'ànima que a vegades havia de tractar. Va aplicar aquesta manera de fer a la seva vida i la va traslladar a la seva contribució d'assessorament a l'exposició de flors. Vaig conèixer mossèn Genís els anys que va ser consiliari de la secció escolta Sant Narcís de Girona, de 1961 a 1965. Va substituir Josep Tor, i va ser substituït per mossèn Mateu Valls. Primer vivia al darrer pis de casa Carles, on el Bisbat hi tenia una petita residència de capellans. El seu estil i manera de fer van marcar profundament la vida escolta, les misses dels campaments, el desplegament de les cerimònies. Jo també vaig ser escolà de mossèn Genís algunes dècades abans de la nova generació d'escolans, ara ja madurs, de la Catedral.

Quan, l'any 1964, va ser nomenat el capellà de les monges de Sant Daniel, va rehabilitar la casa que la comunitat posseeix just passat el monestir, en la cruïlla de camins, i s'hi va

traslladar a viure amb la seva mare, la seva tia Maria i la seva germana Francisca. Elles li van donar l'escalf i l'equilibri domèstic i en aquesta casa va desplegar el seu gust, el seu estil de vida, les seves afeccions.

No va parar mai de desplegar una activitat pastoral, generalment sempre de forma dispersa, en petits grups de persones que se li acostaven o que ell atreïa amb un magnetisme especial. Va estimular moltes vocacions i va saber acostar molta gent a l'Església amb plantejaments que entraven més pels ulls que per les conviccions, que venien reforçades després.

Va ser un home de Roma, de Montserrat i de Girona. A Roma hi va anar molt sovint. Passades curtes o estades llargues. Moments de reflexió i de gaudi. Presentava Roma als amics i desplegava tota la familiaritat que havia adquirit i mai no va perdre amb els replecs de la gran ciutat italiana. A Montserrat hi va anar també sovint, hi va portar molta gent, hi va tenir i hi té amics, i va aprendre una dimensió litúrgica que ell ja portava a dins i que al monestir era part viva de l'espiritualitat que s'hi practica. A Girona, apassionat dels seus tresors, sempre hi va trobar un terreny limitat, potser perquè el cap se n'hi anava cap a Roma o cap a Montserrat. Montserrat, i darrerament Poblet.

Mossèn Genís va viure una vida plena, plena de grans entusiasmes i també d'alguna indiferència o de fredor distant. Ho vivia tot, com la malaltia, resignadament. Content d'haver-lo conegut i d'haver-lo tingut com a amic sempre ens quedarà a tots la recança de no saber ben bé si va poder desplegar del tot les seves potencialitats, o si conscient que despertava grans entusiasmes i algun recel, ell mateix se n'estava com una manera de glorificar la seva fe i d'assumir la seva vida com havia assumit la seva reiterada existència malaltissa. Tots els escoltes recordem uns descomunals atacs de pedra, en els campaments d'estiu, i a l'hospital de Campdevàrol ja el coneixien.

[JOAQUIM NADAL I FARRERAS](#)

[DIARI DE GIRONA, 24.10.2014](#)